

REPORTER USEM

Ziarul Universității de Studii Europene din Moldova

nr. 9. Octombrie, 2014

La mulți ani, iubite Profesor!

Din grădinile toamnei voi culege un buchet de crizanteme și mă voi gândi la Dumneata.

Fiindcă din miezul acestei clipe de reculegere vreau să mă apropiu de Dumneata.

Crizantemele, aceste flori albe ca urma cretei de pe tabla cea neagră.

Crizantemele, această frumusețe severă și apropiată sufletului meu ca și caligrafia Dumitale.

Unde să așez acest buchet? La pragul școlii? Acasă, pe masa de lucru? Dar, de obicei, ajungi atât de târziu și ai atât de puțin timp liber.

Mă tem că ai putea să nu le vezi.

Liviu Damian

Sursa foto: www.orhei.md

Dragi Profesori!

Această zi este o ocazie deosebită să vă aducem cele mai sincere și frumoase urări de bine, sănătate, prosperitate dumnevoastră care sunteți atât de dragi pentru fiecare dintre noi.

Vă aducem sincere cuvinte de mulțumire pentru munca imensă pe care o depuneți pentru noi.

Chiar de v-am greșit uneori sau poate chiar mereu și chiar dacă am fost neatenți la ore, vă rugăm să ne iertați.

Vă mulțumim din suflet că ne-ați încurajat și ați avut atâta răbdare cu noi.

VĂ MULȚUMIM!

Studentii USEM

O întâlnire de suflet

Tradițional, o întâlnire a facultății întotdeauna a provocat la subalterni emoții negative, ca acele înainte de furtună. Superiorul venea „să hotărască întrebările” (sintagmă care provoacă repulsie la vorbitorii de limbă literară). Celui „de sus”, rectorului, i se oferea cuvântul, iar acesta, în ipostaza atotputernicului, amenința cu „darea afară” a decanului, a șefului de catedră și a profesorilor „restanțieri”. Trecea un timp și toate rămăneau la locul lor.

Sintagma „întâlnire de suflet”, cu bună dreptate, putea fi folosită cu privire la o întrunire cu personalități marcante ale culturii naționale și universale, când vorbitorii puteau să-și exprime liber gândurile și aspirațiile. Întâlnirea de deunăzi a rectorului USEM, prof. Iurie Sedlețchi, cu colectivul de profesori și studenți de la Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării a fost una netradițională, într-adevăr de suflet. Nu am văzut nimic din atributele superiorilor de altă dată. Dispoziția și felul de a fi a fost a unui om care se află în mijlocul apropiaților săi, nu pentru a cuvân-

ta cu voce de metal, nu pentru a lua „măsuri drastice”, nu pentru a băga frica în subalterni (fenomene întâlnite pe aclocuri și astăzi), ci pentru a asculta și a cugeta asupra problemelor care ne dor și a găsi soluția adecvată.

Domnia sa, rectorul, și-a împărtășit satisfacția în legătură cu lucrurile bune care se fac la facultate. În mod expres s-a referit la proiectul bine conceput și realizat de doctor, prof. Valentina Enachi. În opinia rectorului, facultatea dispune de multe alte rezerve, care ar putea fi însușite în vederea promovării învățământului. Din cele comunicate, se vede că Domnia sa este bine informat și în privința problemelor noastre de la facultate. Dar nu a bătut cu pumnul în masă, nu a amenințat pe nimeni. A împărtășit îngrijorarea în legătură cu anumite inadvertențe în activitatea facultății.

Cu multă luare aminte și cu înțelegere, a ascultat toate luările de cuvânt ale profesorilor Valentina Enachi, Mihail Purice, Veronica Vornicescu, Cristina Ceban și ale studenților Ana Popa, Ion Asandi

și a. Ca rezultat al acestei prodigioase discuții, colectivul facultății își vede bine conturate mai multe obiective ce urmează a fi atinse în viitorul apropiat. Rectoratul este predispus să susțină substanțial inițiativele de modernizare a procesului de pregătire a cadrelor în domeniul jurnalistic și al științelor comunicării. La această întâlnire cu rectorul au fost schițate mai multe direcții de activitate a facultății.

1. Este important să revenim cu anumite modificări la planurile de studii. Cele actuale corespund, în linii generale, cerințelor actuale, căci au fost întocmite cu pricepere de specialiști versați în materie. Timpul însă nu stă pe loc. În învățământul european mereu au loc anumite aranjamente, care țin cont de realitățile actuale. Nici noi nu putem rămâne pe loc.

2. Este recunoscută teza că niște performanțe didactice pot fi obținute prin tehnicile și strategiile bine puse la punct ale predării, dar mai ales prin participarea activă a studenților la procesul didactic - științific. O maladie a învățământului, în opinia profesorilor, dar și a studenților, sunt absențele la prelegeri și seminare. De obicei, cei care absentează sunt și restanțieri. Frecvența la ore trebuie considerată una din formele de evaluare, care să constituie nu mai puțin de 30 - 40 % din nota finală.

3. Una dintre componentele activității universitare este știința. Profesorii universitari au interesele și preocupările științifice personale. Catedra, departamentul însă are menirea să asigure învățământul cu bază didactică de rigoare. Putem miza, în anumită măsură, pe

informațiile pe care studenții le pot găsi în internet la cutare sau cutare disciplină didactică. Ele sunt însă dispersate, deseori cu ignorarea cerințelor metodice ale unui manual. Încercările de a munci la realizarea unei asemenea intenții nu este susținută, de obicei, de administrația instituțiilor de învățământ. Motivul: „Nu sunt bani!” Vrem să modernizăm învățământul, să-l „optimizăm”, aderând la Tratatul de la Bologna. Reducem studiile la 3 ani (primul ciclu). În consecință se reduce numărul de ore la fiecare disciplină de studii. Situația cere stringent intensificarea lucrului independent al studentului. Ar fi irespectabilă o atitudine ignorantă față de problema creării unei baze didactice în ajutorul studenților. Dacă într-adevăr vrem modernizare, „optimizare”, trebuie găsită și soluția pe potrivă, suportul didactic, metodic bine conceput, care să faciliteze, în lipsa numărului suficient de ore academice, însușirea materiei prevăzute curricular.

Rectorul USEM, domnul Iurie Sedlețchi, cunoaște situația și este hotărât să susțină financiar o eventuală temă de investigații metodice - științifice a departamentului, caz ce se întâmplă rar în această țară. Un conducător al instituției de învățământ superior, precum este prof. Iurie Sedlețchi, nu poate fi indiferent față de astfel de probleme, care macină astăzi învățământul universitar.

4. Implicarea studenților în activitatea științifică este unul din obiectivele de bază ale departamentului. Energia, spiritul de observație și munca asiduă a tinerilor trebuie orientată spre creșterea cadrelor de

cercetători științifici de mâine. Cei mai talentați studenți ar putea fi întruniți într-un cerc științific cu o temă, să zicem, din domeniul teoriei comunicării. Acest cerc, în opinia noastră, și-ar putea fonda niște filiale în mai multe licee. Periodic, reprezentanții cercului universitar ar putea să se deplaseze pentru a oferi ajutor în activitatea acestor filiale, organizate pe baza claselor de promoții, în special cu sfaturi privind scrisul jurnalistic și cultivarea vorbirii.

5. Filialele la care ne referim ar putea constitui și niște rezerve serioase de completare a contingentului de studenți ai anului I. Se știe că în ultimii ani multe grupe academice nu sunt completate la admitere, fapt care îngrijorează mult. Cauza e bine cunoscută: din numărul de absolvenți ai liceelor numai cincizeci de procente susțin bacul. Aceștea sunt ademeniți de bursele propuse de guvernul României (ca apoi posesorii de aceste burse să nu se mai întoarcă la locul de plecare).

În asemenea situații, se caută soluții pentru a supraviețui. Înșasi universitatea se implică în procesul de completare a contingentului de studenți la anul I.

Aceștea și alte probleme au fost obiectul discuțiilor la întâlnirea Facultății de Jurnalism și Științe ale Comunicării cu rectorul universității.

După asemenea întâlniri participării rămân mult impresionati de profunda înțelegere a „superiorului”, de predispoziția lui de a pune umărul la depășirea obstacolelor, de imaginea unei persoane în care poți avea toată încrederea.

Redacția Reporter USEM

Sursa foto: www.USEM.md

Termenul *cuminicare*

În limba română este bine cunoscut termenul *comunicare*, cu variațiile lui sensuri: „Acțiunea de a comunica și rezultatul ei; înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură, prezentare într-un cerc de specialiști a unei contribuții personale într-o problemă științifică” (DEX). La cele expuse în dicționarele explicative am putea adăuga sensul de știință ce studiază situația în care un mesaj este transmis de către emițător către

receptor. În dependență de criteriile puse la baza clasificării tipurilor de comunicare, termenul *comunicare*, în diferite imbinări terminologice, apare cu alte semnificații: *comunicarea verbală, comunicarea nonverbală, comunicarea paraverbală, comunicarea acustică, comunicarea tactilă, comunicarea vizuală etc.; comunicare directă, comunicare indirectă, comunicare multiplă etc; comunicare privată, comunicare publică*. O serie de

alte sintagme de acest fel țin de comunicarea publică: *comunicare educațională, (didactică), comunicare administrativă, comunicare politică, comunicare științifică, comunicare religioasă*. În limba română pot fi atestate multe alte sintagme cu termenul *comunicare*, dovadă a unei înalte frecvențe, în special în stilul științific.

Toate limbile romanice au moștenit cuvântul din latină. Conform datelor etimologice, forma cu **O** urmat de nazală în limba română e un împrumut neoromanic (din franceză).

Direct din latină limba română a moștenit cuvântul *cuminicare* (<*a cuminicare*> lat. *communicare*), păstrat prin latina ecliziastică cu sensul de a „împărtăși” și „împărtășire”, una din cele șapte taine ale bisericii, care constă în gustarea de către credincioși a vinului și a pâinii, simbol al sângelui și al trupului lui Isus Hristos. Termenul *cuminicare* este bine cunoscut în nordul Transilvaniei, dar se mai păstrează sporadic și în alte regiuni ale masivului lingvistic român. *Cu-*

minecare (*a cumineca, cuminecătură*), de rând cu mulți alți termeni de origine latină (*Paște, Crăciun, Dumnezeu, Duminecă, Florii, căreneleagă* „postul cărnii”, *câșlegi, păsimesi* „postul mare” și multe altele), este o dovadă a adoptării creștinismului de către strămoșii noștri, daci, încă din primele secole după Hristos.

Cuminicare (*a cumineca*) înseamnă împărtășire, a fi părtaş cu cineva sau la ceva, a fi într-o relație de comunicare (exprimându-ne în termeni științifici actuali, între emițător și receptor), între creștini și Dumnezeu. Această comunicare sacramentală a fost instituită de însuși Iisus Hristos la Cina cea de Taină, la care Apostolii s-au înfruptat cu aceleași bucate. La Cina Euharistică însuși Mântuitorul se oferă pe sine întru hrana duhovnicescă în noaptea când a fost vândut. Propria-i viață El și-a dat-o pentru oameni. Ca și atunci, acum și purerea, se dă credincioșilor să guste din jertfa fără sânge din sângele și trupul lui Hristos. Astfel *cuminicare* devine o relație interpersonală întru

Hristos și cel căruia i se dă să guste din *cuminecătură* pentru iertarea păcatelor și pentru viața de veci, cea de după moartea pământească.

Prin *cuminecătură* se stabilește o legătură dintre om și Dumnezeu: prin împărtășirea cu trupul și sângele Mântuitorului, spre iertarea păcatelor mărturisite la Sfânta Taină a Spovedaniei. Rolul *cuminicării* (împărtășirii) mai este și acela de a-l hrăni duhovnicește pe om, de a-l înzestra cu cele mai curate virtuți morale creștine în vederea unei întâlniri cu Hristos, prescrise de Sfânta Scriptură.

Actul *cuminicării* este un exemplu elocvent al comunicării religioase, cea a contactului dintre om și Dumnezeu. Religia creștină este, după cum se știe, un fapt de comunicare bazată atât pe credință, cât, mai ales, pe posibilitatea unui dialog cu Dumnezeu.

Mihail Purice,
dr. prof. univ.

Sursa foto: www.ortodoxia.md

Cercetare și inovare la USEM

În perioada 9 - 12 octombrie, 2014, în cadrul Universității de Studii Europene s-a desfășurat Conferința Internațională Științifico-Practică, Ediția I „Abordări europene în cercetare și inovare”.

Universitatea de Studii Europene din Moldova (USEM) în anul 2013, după ce a trecut acreditarea științifică, a devenit membru afiliat al Academiei de Științe din Moldova.

Pentru prima dată USEM a participat la concursul proiectelor anunțat de CONSILIUL SUPREM PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI DEZVOLTARE TEHNOLOGICĂ AL ACADEMIEI DE ȘTIINȚE A MOLDOVEI (CSȘDT) privind organizarea manifestărilor științifice pe anul 2014.

Proiectul câștigat în cadrul concursului anunțat de AȘM Conferința internațională științifico-practică „Abordări europene în cercetare și inovare” din cadrul direcției strategice „Patrimoniul Național și dezvoltarea societății” a fost înscris în Registrul de stat al proiectelor din sfera științei și inovării cu cifrul 18.220.06.I, prin Hotărârea Consiliului Suprem nr. 98 din 19.05.2014. Proiectul a fost aprobat pentru finanțare pe anul 2014 prin Hotărârea CSȘDT nr. 98 din 19.05.2014.

Conferința științifică, cu participare internațională „Abordări eu-

ropene în cercetare și inovare” este organizată și finanțată de USEM, dar pentru prima dată în istoria USEM a fost organizată o manifestare științifică cu suport financiar al AȘM din surse bugetare (cota statului a constituit 6,7 mii lei).

La conferință au participat oameni de știință din diferite țări Austria, Lituania, Romania, Albania, Indonesia, Ucraina, Rusia, etc. Conferința a constituit o coagulare a conferințelor științifice anuale organizate de facultățile USEM cu prilejul aniversării universității (7 octombrie 1992).

Conferința are ca misiune întrunirea anuală a celor care sunt implicați în activitatea vizată pentru a pune în discuție probleme care necesită soluții imediate și tratări științifice argumentate în folosul întregii comunități, pe segmentele cercetărilor anunțate în secțiunile respective.

Reunirea specialiștilor notorii în domeniul cercetării științifice, științelor sociale și umanistice, precum și a celor din domeniul evaluării, schimburile de experiență și activitățile comune ale reprezentanților din mediul științific și academic din statele comunitare, cât și din afara UE, va permite participanților, în cadrul unor secțiuni specializate organizate, să-și expună rezultatele cercetărilor științifice, să pună în dezbatere subiecte

importante.

Conferințele organizate în mediul academic și universitar sunt ocazii perfecte pentru armonizarea și perfecționarea sistemului național *Educație-cercetare-inovare* și ra-

Organizarea conferinței va pune începutul unor noi tradiții de comasare a eforturilor științifice de la diferite facultăți ale USEM.

Sperăm că această conferință va fi una de bun augur, va fi un impuls

cercetare - inovare” este o manifestare organizată de USEM, la prima ediție.

Ținând cont de efectul pe care îl are, această conferință științifică trebuie organizată anual.

Sursa foto: www.USEM.md

cordarea acestuia la standardele europene. În acest context se înscrie și Conferința cu participare internațională cu tema „Abordări europene în cercetare și inovare” organizată de către Universitatea de Studii Europene din Moldova și Consiliul Consultativ de Expertiză al AȘM.

serios în procesul desfășurării unor activități științifice performante, înalt apreciate nu numai în Republica Moldova, ci și peste hotarele ei. Aceasta va constitui un temei judicios pentru inițierea unor proiecte comune de colaborare.

Conferința internațională cu genericul „Abordări europene în

Acest eveniment este deosebit de important atât pentru viața academică, cât și pentru stabilirea și dezvoltarea unor relații de colaborare între specialiștii din diferite țări.

Aurelia Țurcanu,
prorector, dr. conf.univ

Curiozități despre lume

- Furnicile nu dorm niciodată. Cu toate acestea, în zorii zilei, furnicile se întind asemenea oamenilor pentru a se dezmoții.
- Aproximativ 90% din populația întregii planete locuiește în emisfera nordică.
- Cimпанzeii și coțofenele sunt singurele animale care își pot recunoaște imaginea într-o oglindă.
- Barajul Hoover din SUA a fost proiectat ca să reziste pentru cel

puțin 2.000 de ani. Cimentul folosit la ridicarea impresionanței construcții nu se va întări complet decât peste 500 de ani.

- În ciuda aparențelor, două treimi din suprafața întregului continent african se află în emisfera nordică.
- Dacă ții un caras auriu într-o încăpăre lipsită de lumină, acesta va deveni, în cele din urmă, alb.
- Irlanda este singura țară europeană în care nu există șerpi.

- În provincia Alberta din Canada au fost uciși absolut toți șoarecii. În prezent, este singura provincie din lume în care nu există asemenea rozătoare.
- Ochiul unui străuț este mai mare decât creierul acestei păsări.
- Pentru fiecare om de pe Terra există circa 200 de milioane de insecte. Numai termitele ne depășesc într-un raport de 10 la 1.
- Balena albastră este animalul care produce cele mai puternice

sunete (până la 188 de decibeli). Un astfel de sunet poate fi receptat prin apă la o distanță de până la 850 de kilometri.

- Te-ai gândit câtă benzină ți-ar trebui ca să poți înconjura planeta cu propriul automobil? Ei bine, în rezervorul unui avion Boeing poate încăpea suficient combustibil, încât să poți face acest lucru de patru ori.

<http://travel.descopera.ro>

Reporter USEM

Publicație lunară a

Universității de Studii Europene din Moldova

Președinte Iurie Sedlețchi

Director Valentina Enache

Redactor - șef Vlad Madan

Machetator Mircea Sula

Tel de contact 069744285

E-Mail reporterusem@gmail.com

Chișinău, str. Iablocikin 2/1

biroul 503 A

Tipografia «Prag 3»

Tiraj 500 exemplare

Facultatea m-a făcut să fiu mai disciplinată

Universitatea nu îți oferă locuri de muncă, universitatea nu îți garantează că vei fi un om de succes. Universitatea este mediul în care oamenii buni te pot motiva să fii și mai bun. Asta am luat eu de la Universitatea de Studii Europene din Moldova, Facultatea „Jurnalism și Comunicare Publică”. Am fost un student mai puțin disciplinat, pentru că am muncit în afara studiilor, pentru a

face un ban. Totuși, la universitate îmi îmbogățeam mereu „bagajul” cu noi cunoștințe și experiențe.

Sălile de curs se transformau în adevărate platforme de discuții, debateri și chiar contradicții. Aceasta a fost partea cea mai frumoasă din tot acest capitol numit „viață de studenție”. La universitate am învățat să spun ce gândesc și să argumentez orice idee, teorie, convingere. În

plus, la USEM am cunoscut mulți oameni buni, profesori și lectori cu multă experiență. Iată de ce USEM-ul mi-a oferit și foarte multă energie pozitivă, căldură, or „locul e sfințit de oameni”.

Facultatea de Jurnalism și Comunicare Publică este o trambulină pentru cei care vor să lucreze în mass-media. Primele competențe specifice domeniului pot fi dobân-

dite aici, sub îndrumarea specialiștilor.

Și nu în ultimul rând, facultatea m-a făcut să fiu mai disciplinată și organizată.

A fost o adevărată provocare pentru mine să pot combina jobul iubit cu studiile universitare, dar rezultatul merită toate eforturile.

Cristina Burlacu,
Jurnalistă, Canal 2

USEM în cadrul proiectului TEMPUS

Toamna aceasta, studenți din cadrul Facultății de Jurnalism și Comunicare Publică (FJCP) ai USEM au avut parte de cea mai „tare” experiență profesională, dobândită în urma cursului „Cross-media și jurnalismul de calitate”, din cadrul proiectului TEMPUS, finanțat de Uniunea Europeană. Datorită contribuției doamnei Valentina Enachi, a fost posibil dotarea cu echipament a unui laborator Cross-media în cadrul Facultății de Jurnalism și Comunicare Publică și desfășurarea unor traininguri în care au fost instruiți atât profesorii cât și studenții.

În perioada 1-14 septembrie studenții a trei universități din Moldova, împreună cu colegii lor din Ucraina și România au luat parte la un curs de Cross-Media, organizat în cadrul proiectului TEMPUS, în orașul Sibiu, România.

Scopul acestuia a fost modernizarea curriculară a formării jurnalistice în conformitate cu criteriile de la Bologna, asigurând și consolidând, astfel, capacitatea profesională a absolvenților și viabilitatea învățământului universitar în domeniul jurnalismului.

Master-class-ul a fost moderat de către profesori din Germania (Universitatea din Passau) și România. Aceștia au susținut un program de pregătire intensivă în do-

meniul Cross-Media, oferindu-le o mai bună pregătire teoretică și practică.

La rândul lor, studenții au fost grupați în echipe și au avut sarcina să realizeze materiale jurnalistice cu tematica „Granițe”. Pe tot parcursul realizării sarcinii, profesorii au monitorizat procesul de lucru, oferind ajutor. „Coordonatorii au fost foarte receptivi la cerințele noastre. Aceștia se apropiu de noi ori de câte ori aveam nevoie și argumentau fiecare modificare pe care trebuia să o efectuăm, astfel oferindu-ne sfaturi referitoare la scrisul comercial, adică transformarea textului nostru într-o marfa atractivă. Mi-a plăcut și modul în care au lucrat tehnicienii cu noi, care, la fel, nu rămăneau indiferenți la apelurile noastre. M-am simțit liber, singurele cerințe au fost să respectăm deadline-ul și de a ne îmbunătăți articolele în cazul în care se solicita acest lucru”, mărturisește Cristian Doroftei, student, FJCP, anul 2.

Chiar dacă aceștia au fost puși în situații dificile, în ceia ce privește realizarea materialelor foto, video, ei au dus la bun sfârșit sarcina.

„A fost o experiență utilă. spune Cristina Straton, studentă, FJCP. Am învățat cum să compilăm diverse tipuri de materiale media pentru a reda aceeași idee. Ast-

fel, un singur material a fost redat prin intermediul textului, graficii și ilustrațiilor, fotografiei și video-ului. În același timp am scris materiale jurnalistice pentru cetățenii unei alte țări. Astfel, am abordat tema dintr-o perspectivă mai particulară, am reflectat o problemă care este arhicunoscută pentru noi și mereu atractivă pentru publicul german. De asemenea cursul ne-a oferit posibilitatea să interacționăm cu alți studenți și să acumulăm noi cunoștințe, tehnici în realizarea materialelor” menționează studenta.

Cătălina Russu afirmă: „În cadrul acestui proiect am cunoscut oameni minunați, care gândesc diferit, dar aspiră spre aceleași idealuri, am învățat puțin din istoria orașului Sibiu, dar și din cultura germană.

Am învățat să scriu un material despre o problemă din țara mea, chiar dacă mă aflam într-o țară străină, astfel de proiecte ne lărgesc orizontul, ne scot din zona de confort și ne fac să gândim în afara tiparelor”.

Materialele studenților au fost postate pe situl orders.citizen.ro.

de, creat în cadrul proiectului prezentat la Universitatea din Passau, Germania. Asta a permis ca studenții și munca acestora să fie cunoscută și apreciată în afara țării.

Ținem să menționăm că în urma colaborării în cadrul acestui proiect, Universitatea de Studii Europene din Moldova beneficiază acum de un laborator, dotat cu cea mai performantă tehnică pentru desfășurarea activităților practice ale studenților.

Ion Asandi,
student, FJCP

Sursa foto Nicolaie Sedlechi

O zi din viața unui student

E minunat să fii student, să trăiești în această lume, să visezi succesul cu ochii deschiși. Viața de student e doar o provocare. Studenția e o

amintire, nu se uită, nu se șterge, ea rămâne ca o amintire nostalgică. Iată regimul zilei mele de studenție

7:00 - cel mai dulce somn este

alungat de melodia de la telefonul mobil sau de cuvintele mamei “trezește-te că întârzi”. Răspunsul fiind pe măsura așteptării “încă 5 minute”. După 10 minute îți faci curajul să ieși de sub plapumă. Încep grijile...Întârzi? Nu întârzi? Cu ce te îmbraci?

8:00 - Ajung la universitate, relaxat și plin de energie, până când intră profesorul în auditoriu și auzi după câteva minute întrebarea permanentă: Ce am avut de pregătit pentru ziua de azi? Cine s-a pregătit? Sau o altă variantă: să scriem tema nouă care conține 5 foi. Leneș, nu am chef de lecții, să scriu, doar azi e luni, după un weekend cu amintiri frumoase. Mă chinui să înțeleg tema, dar de fapt, ea nu mă înțelege pe mine.

9:55 - După multe minute de stres

vin cele 10 minute de relaxare (dacă la următoarea pereche nu avem nimic de pregătit, care, probabil se va începe cu aceleași întrebări).

11:30 - S-a dus binele că vine cea de a treia pereche, unde întrebările de la lecțiile precedente nu le așteptam, doar le aplicăm intensiv, obiectul fiind *Introducere în studiul jurnalismului*.

14:00 - Ajuns acasă, arunc geanta de la ușă, prima întrebare fiind: Ce mâncare este?

17:00 - După un somn adânc, optimist la gândul că pe mâine nu am multe teme de pregătit.

18:00 - Mirat! A trecut timpul și n-am reușit să fac nimic! Și totuși, ce am de făcut? Sun un prieten. Răspunsul este cât se poate de așteptat: Avem teme de învățat. În cap o agitație enormă: Ce să fac?

23:00 - Timp pierdut, teme neterminate. Stau pe facebook. Mă dau bătut de știrea care mi-a atras atenția. Mă gândesc că mâine voi scăpa cumva, spunând o minciună.

CONCLUZIA: Mâine e o noua zi pentru a învăța, spunând aceeași frază de ceva vreme gata, de mâine mă apuc să învăț. Să ne păstrăm calmul: vorbele plăcute înmulțesc învățătura.

Eugen Răbdău,
student, FJCP

Din partea redacției:

Articolașul dumneavoastră este concludent: cum nu trebuie să procedăm. Vă sfătuim „să te apuci să înveți” cu adevărat, să nu aveți „stres-uri”, „timp pierdut”, să nu spuneți minciuni”, să nu înlocuiți efortul de a învăța carte cu „somnia adânc”.

Ana, aproape Karenina

Am 21 de ani, dar cu multe clipe de deznădejde, chiar fatale. Am curajul să scriu despre asta după aproape 48 de ore de nesomn. Mi-am dat seama că viața noastră este o gară, acea gară unde Tolstoi a lăsat-o pe Karenina să se arunce sub tren. În fiecare zi vedem sute de trenuri, sub care am putea să ne aruncăm, suprasaturați de probleme, obosiți de viață, dezamăgiți de prezent și neîncrezători în viitor. Foarte puțini dintre noi avem curajul să spunem: - Nu mă arunc, acesta nu este trenul meu, al meu, probabil, nu va veni niciodată!

Și nu vă grăbiți să mă judecați pentru ceea ce scriu, întrebându-vă ce poate cunoaște o tânără până la 21 de ani ca să scrie despre asta. Nu e vorba despre îndrăgostiri aiurite, iubiri toxice sau dezamăgiri amoroase: suferința din dragoste cred m-ar afecta mai puțin decât tot prin ce puteam să trec până acum. Sunt o tânără cu sufletul bătrân.

Prin anii '90 era la modă lumea să fugă din țară în căutarea unei vieți mai bune. Atunci a plecat tata. Nu țin minte cu exactitate acea perioadă, dar știu că absența lui a lăsat urme în jurnalul meu de copil... atunci pentru prima oară m-am gândit că doar moartea poate stinge dorul și mistui așteptarea. Azi îmi amintește de acel început al războiului cu mine însumi doar cele câteva rânduri: „17 ianuarie, 2000! Ce frumos ninge afară. De parcă sunt într-o poveste, păcat că este una tristă. Mi-e dor de tata, nu l-am văzut de multe zile, nu știu câte sunt, sunt prea multe, ca să le pot număra. Mama zice că la ziua mea o să

vină, dar mai sunt atât de multe zile, dar dorul este atât de mare. Vreau să vină primăvara, nu vreau ghiociei, vreau să fim cu toții acasă.”

Timpul trecea, cerul de deasupra casei noastre se schimba, eu creșteam... Am împlinit 9 ani și părinții mei m-au crezut destul de matură pentru a-mi face cunoștință cu noțiunea de divorț. Atunci am înțeles ce înseamnă neputința și cum e să te simți mizerabil de mică în lumea oamenilor mari. Înțelegeam că sunt ostaș la o luptă străină și că vreau să salvez o dragoste, despre care adulții spuneau că a trecut. Ce lucru absurd „Cum poate trece ceva veșnic? Sau are veșnicia termen de valabilitate? Mi-am spus pentru a doua oară: în așa o lume nu vreau să trăiesc!”

În multe zile din acea perioadă, îmi venea trenul prin gară, vroia să mă ia, și, trebuie să recunosc, voiam să plec și eu. Dar gândul de a o lăsa pe mama singură îmi părea extrem de egoist. Am înțeles că trebuie să trăiesc pentru ea, îmi doream din tot sufletul să fiu fericirea vieții ei.

Și am fost, până la 12 ani, atunci când a plecat din viață aceea careia i-am văzut inima din interior. Despre asta nu pot și nu vreau să spun multe cuvinte, vă pot spune doar că iar am ajuns în gara lui Tolstoi. Și la vederea fiecărui tren aveam siguranța că este al meu. Eram aproape o Anna Karenina, fără să știu pe atunci cine era ea. Mă gândeam că strivirea oaselor sub șinele unui tren este cea mai bună soluție de a fugi de nefericire. Și aveam dorința sinceră să dispar, dar gândurile că sfârșitul nefericirii mele ar putea

Sursa foto: www.dreammoviecast.com

aduce nefericire cuiva m-au oprit. Am trecut greu peste acea perioadă. M-am învățat să nu plîng, să nu mă lamentez, să nu caut consolare. Dar tot în gară am rămas. Auzeam cum trenurile mă chemau, mă invitau să las viața de rahat cu care mă trezeam în fiecare dimineață și pe care am ajuns să o urăsc pentru nedreptate. Ceva însă mă ținea, îmi spunea Dumnezeu să ofer în fiecare zi vieții șansa de a mă convinge că merită trăită, șansele au fost irosite, însă eu nu am cedat, am știut să mă ridic și atunci când vânturile alun-gau orice speranță. Nu m-am considerat o persoană norocoasă. Poate

pentru că viața m-a lovit de prea multe ori. Însă mereu am știut că nu trebuie să cedez, chiar dacă durerea îmi strângea inima cu putere, rațiunea mă implora să mă opresc, iar sufletul cerea o pauză pentru a-și reveni din tot chinul pe care noi îl numim viață. Noaptea îmi sfășiau întreaga ființă, iar diminețile rămăneau uimite, când le surprindeam cu un zâmbet larg și le spuneam că voi merge mai departe. Întotdeauna am conștientizat că nimic pe lumea asta nu este nici atât de bine și nici atât de rău, după cum ni se pare nouă.

Mă veți întreba de ce mi-am dezgolit sufletul pentru necunoscuți?

Pentru că știu ce simți tu, cel care citești și te regăsești în propria gară, care, obosit de toate, uneori ai dorința să cedezi, să arunci totul. Cel care își are propria nefericire și care poate își dorește să vină trenul... Tolstoi nu i-a dat Annei șansa de a alege viața, tu ești autorul propriei tale vieți. Tu scrii scenariul destinului tău. Chiar dacă deseori te afli în gară, nu uita să-ți repeți :

- Acesta nu este trenul meu, al meu este altul, cel care imi va aduce fericire.

Ana Guțu,
studentă, FJCP

În lumea cărților

Printre portocali de Vincente Blasco Ibanez

Fiecare din noi ascunde o poveste de dragoste. Dragostea lui Rafael adie într-o livadă de portocali de pe meleagurile Alcirei. Locuitorii acestei regiuni, setoși de bârfe, amplifică tensiunea îndrăgostiților. Nebunia ia amploare la răscruce de drumuri, când Rafael, tânăr fiind, are de ales între a rămâne milionar, continuând a fi scopul bunicului său, sau a fugi cu iubita sa departe de gura lumii. Leonora e fiica unui doctor. Edu-

cată fiind în ritmul muzicii wagneriene, ducându-i la disperare pe unii, înnebunindu-i pe alții, tulburând viața în multe puncte ale Europei, reține o învățătură: „Ori ceea ce poezii numesc dragoste nu există și e o invenție foarte plăcută, ori eu nu sunt făcută pentru a iubi și sunt imună, căci după o viață atât de agitată, acum, când îmi recapitulez trecutul, recunosc că inima mea...”

Inima Leonorei găsește ali-

nare în casa albastră a mătușei ei. Rafael o zărește pe Leonora și este cuprins de o boală incurabilă. Timiditatea tânărului nu e tocmai calea de succes spre a cuceri o inimă care pulsează trecutul în valuri de agitații. Îndrăzneala năivă, cu aere de deputat, îl aruncă pe tânăr în mocirla disperării. Totuși, legea hazardului îi oferă o unică șansă spre a pătrunde în inima Leonorei.

Ion Zubco, student, FJCP

Sunt om, n-am aripi, am cuvânt

Începând cu numărul de față, periodic, vom publica din creațiile poetice ale studenților, timide, candid, stropi de rouă, vestitori ai năvalnicelor erupții de simțire, ai deschiderilor largi spre albastrimi de dincolo de orizont. Să le urăm, deci, soare darnic și vânturi prielnice. Să aibă pururea catargele pline spre zboruri.

Mai jos vă propunem un interviu - monolog realizat de tânărul poet Ion Zubco, student la Facultatea de Jurnalism și Comunicare Publică, anul III.

- De ce-mi trebuiești, poezie?

- Îmi trebuiești, poezie, deoarece, când nimeni nu mă ascultă, - tu îți îndrepti auzul spre vibrația sufletului meu. Te cânt spontan în tăcere și chiar de-mi ești nebunie, eu te plac, tu mă placi și te voi scrie.

- Dacă ai muri, poezie, și-aș duce lipsa?

- Dacă ai muri, poezie, te-aș recita prin urlete, cum urlă lupu-n noapte și-aș fi lipsit de șoapte, căci mare mi-e durerea când sunt lipsit de limba ce-n mine o ascult. Aș fi asemeni vidului neconceput.

- Câte versuri mi-ar trebui pentru a fi redus la tăcere?

- Cea mai frumoasă poezie e tăcerea. Ceea ce exprim prin versuri nu-s decât fărâme din adevărata poezie. Mi-ar trebui o infinitate de versuri pentru a mă contopi cu poezia desăvârșită.

- De ce mai stau când trebuie să plec?

- Mai stau când trebuie să plec, deoarece plecarea e ușoară, asemeni unui albatros ce nu mai are aripi decât pentru avânt.

Sunt om, n-am aripi, am cuvânt.

- De ce mai stau?

- Ca să recit, să mă avânt în doruri și cuvânt.

- Cum îmi găsesc sursa de inspirație?

- Inspirația e asemeni unei explozii interioare, care izvorăște din sentiment și dorință de exprimare.

E o spovedanie a sinelui în fața unor anumite adevăruri preconcepute de propria conștiință.

Deci, nu pot spune că o caut pentru a o găsi, ci mai degrabă mă găsește, pentru că simt necesitatea de a comunica.

Tinere condeie

Îmbrățișare

Mi-e dor de o îmbrățișare, Fidelă să fie, să fie... Nu vreau extaz, nici agonie, Mi-e dor de-un gram de armonie.

Da, sunt copil, copilărie... Sunt ca un puf de păpădie Înduioșat de sânul mamei Și ghemuit în gustul spaimei.

Da, sunt flămând de lumea mare Și-n univers mă văd un soare, Și, totuși, undeva mă doare, Că n-am a ei îmbrățișare...

Azil

Mi-e inima azil de nebunie Și gândul mă doboară uneori. Respir răgaz de slobodă stihie Și rumeg anotimpuri de flori.

O am în mine vânt de primăvară, O simt în respirație și... vid. Aștept din orizonturi să răsară, Lumina ei în mine s-o divid.

Mi-e dragostea azil de așteptare Și mă inundă triste așteptări. Respir de ani retorică-ntrebare: De ce prefer iluzii și visări?

Ion Zubco, student, FJCP